

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΣΧΑΛΗΣ

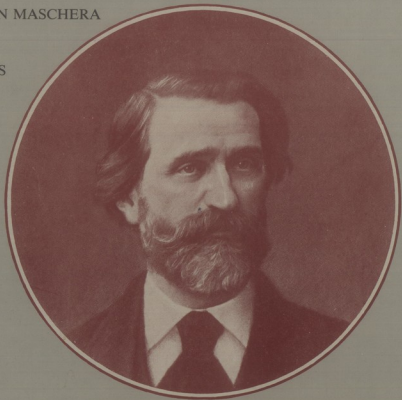

Αρτοποιία Πολυκατά Κίρρα
Αθηνών Καλαμάρας

GIUSEPPE VERDI

GIUSEPPE VERDI
KOSTAS PASKALIS

NABUCCO
UN BALLO IN MASCHERA
MACBETH
RIGOLETTO
DON CARLOS
TRAVIATA
OTELLO
ERNANI

120911940507

07 3350

CD

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΣΧΑΛΗΣ • GIUSEPPE VERDI

A. ΕΠΙΘΑΝΕΙΑ

1. I. NABUCCO (ΝΑΜΠΟΥΚΚΟ) (1842)

Λιμπρέτο: Τζιμπούκο Σολέρα

ΤΕΑΤΡΟ ΜΕΡΟΛ, α. κερκί
Ιεροσόλυμ, Βελιχίνο, 386 κ.β.

Ο Ναβουκκός (Ναβουχοδονόσορ), βασιλιάς του Ασσυρίας, οφείλ να καταλάβει την Ιερουσαλήμ και να καταστρέψει τον ναό των Εβραίων, φυλάσσεται από την θεή του κόρη Αρμυζία, η οποία σφετερίζεται το θρόνο του.

Ο Ναμπουκκός, μόνος κι απελπισμένος, ακούγοντας το κλάψο να οδηγεί την κόρη του Φουέντο στον θάνατο, μετανιώνει κι αλλάζει πίστη...

Appartamento nella Reggia. Nabucco seduto sopra un sedile, trovava immerso in profondo sogno.

NABUCCO (*svogliandolo tutto amante*).

Son pur queste mie membra!... Ah!

Fra le scelve

Non scoteva anelando

Quasi fiera inseguita?

Ah, sogno ci fu... terribil sogno.

Oz ecco,

(*voce al di fuori*)

Ecco il grido di guerra!...

Oh, la mia spada!

Il mio destrier che alle battaglie anela

Come fanciulla è donna.

O prodi miei! Siam.

La superba cittadella, ecco torreggia...

Sia nostra, cada in cenere!

(*Tiene lo sguardo fisso verso la pubblica via, indi si tocca la fronte ed esclama*.)

Dio degli Ebrei, perdono!

(*S' inginocchia*.)

Dio di Giuda! L'ara, il tempio

A te sacro, sorgeranno...

Ded! Mi togli a tanto affanno

Ei miei noi struzzogò.

Tu m' ascolti!... Già dell'empìo

Rischiarata è l'ogro mente!

Deo verace, onnipotente,

Adeorati ignot superò!

Αιμαγάμο στο Παλάτι. Ο Ναβουκκόο καθισμένος, είναι θιθεμένος σε βαθύ όνειρο

NAMIBOYKO (*ενοχώντας, χωρίς ανησυχία*)

Κι όμας από πίσω το μέλι μου!... Α!

Μέλι από τα δάση

δεν έρχερα με κομμένη την ανάσση

των καταστρεφένων αγρών.

Α! Δεν ήσαν παρά όνειρο... τρομαρό όνειρο.

Και να,

(*φώναξ απ' όξω*)

Να, οι πολέμαρξ κρημνίσ!

Ω, το σταθί μου!

Το πολέμαρξ μου όλογο που αναορταίστα τους

όμας τυ κορπίτα τους χορδός,

Ω γενναίοι μου! Η δάση,

η υπέρταχ πόλι, νόηρα που ιεροδοξάναται

Ας γίνει όκλή μου, ας γίνει υπήχη!

(*Κοιτάξ προς τον όραμό, μετά στήριξτα τα μάτια του φωνάζοντας*)

Θεί του Εβραίων, συγχωρά μου!

(*γινούσξ*)

Θεί της Ιουδαίης! Ο όραμό, ο ναός σου

ο ιερός, θο ζωνοποιήσ...

Ω! Αίτησέ μου από την τούπη αγνάτα

Και την πίστη μου θ' αλλάξω.

Μ' όκου!... Ηήν του όπισθου

Αιθροφί σκαθί φωτισέται!

Αιθροφί θεί, παντοδύναμο,

Θο μέλι να το λατρίου για πίστη!

2. UN BALLO IN MASCHERA (ΕΝΑΣ ΧΟΡΟΣ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΜΕΝΩΝ) (1859)

Λιμπρέτο του Αντόνιο Σέρρα, εμπνευσμένο από το έργο του Σαρλφ. Γουστράς ο III, η α χορής Μπαρβαρμπίανεν

ΤΡΙΤΗ ΠΡΑΞΗ: Σαλόνι και όρα
Βοηθή, Γίος ούαίος.

Ο Ρενάτο, φίλος του Ρουκώλορ, κερδιστής της Βοηθής, και ούίος της Αμάλια, ανακαλύπτει, πως η γυναίκα του έχει σχέση με τον κερδιστή Ανθοφάνη να εκδικηθεί...

RENATO (*additando, senza guardare, un PENATO (δολιχόντας στην Αμάλια) την όμα, χωρίς να την κοιτάξ*)

Alzati, là tuo figlio

A te concedo riveder. Nell'ombra

E nel silenzio, là.

Il tuo noscere e l'onta mia nascondi.

Pietà, rispetto, amore,

Confidati al di cadenti,

Ah, non spargerti d'un fiore

La tua canuta età,

Né sul tuo regno sasso

Spreta sonni accenti,

Ah! sol la bestemmia, ah! lasso!

Le senia tua sarà.

(*Amelia esce.*)

(*Η Αμάλια θύναται*)

Non è tu sei, nel suo

Fragile petto che colpirò l'io

Altro, ben altro sangue e ferver d'insi

L'offesa!...

(*fiandosi al nitrito*)

Il sangue tuo!

E lo trarrà il pugnale

Dallo scasi tuo core,

Delle lagrime mie vendicatore!

E tu che macchiasti quell'anima.

La delitta dell'anima mia,

Che m'alfidì e d'un tratto esecrabile

L'unverso avveleni per me!

Traditor! Che compisci in tal guisa

Dell'amico tuo primo la fe!

O dolozze perdute! O nemote

D'un amplesse che f'essere inda!

Quando Amelia si bella, si candida

Sul mio seno bellava d'amor!

E finita, non siode che l'odio

E la morte nel vedovo ex!

O dolozze perdute! O sperante d'amor!...

Όχι όκλήν, δέν πρέπει

το δικό της κολόρο στήθος να ζωνοποιά.

Άλλά, όλοο όμα πρέπει να χυθεί για να

ζωνοποιά η ντροπή!...

(*κοιτάξοντας το παρκαρτο του κερδισμέντ*)

Το δικό σου όμα!

Και θο να κάνα να χυθεί το μαζαρί μου

από την όπισθ σου καρδί,

στα όκου σου κερδιστή!

Έσο όμα που δολοξάνα στήν ντροπή

που ήνα η υπήχη της ντροής μου.

Σ' εμπιστοσύρα και με μου ανιστογία πρήξ

δολιχησίνας για μένα τον κόσμο!

Πρόδοτή! που αναμάρταξ έστ

την πίστη του καλότερό σου φίλο!

Ω, μηδού στήχη! Ο αναμάρταξ,

το έρωτα που το κάνα θεί!

Όση η Αμάλια, τόσο οραία, τόσο αγνή

στο στήθος μου έλαμπα από έρωτα!

Όλα υξόμασ, δέν υπήρχε παρά μέλιος

και θάνατος στην παρκαρτία μου καρδί!

Ω γυνάικ σπαρτί! Ω όκλήν, το έρωτα!...

3. MACBETH (ΜΑΚΚΕΘ) (1847)

Λιμπρέτο του Φραντσέσκο Μαρία Πιόλε, από την ομώνυμη τραγωδία του Σαίξπηρ.

ΤΕΑΤΡΗ ΠΡΑΞΗ: Σαλόνι και όρα
Σκωτία, 1040

Ο Μάκκεθ, στρατηγός του βασιλιά της Σκωτίας, μετανιώνει από το αίμασος, πός θο γίνει βασιλιά. Αναζητά στον θρόνο με την βοήθη της γυναίκας του, σκοτεινισμένης όμας του ανακτόλου του και ταύτησ, την Σκωτία στο όμα. Το όμα όμας όριόναται στην τάληξ του όμας. Η Αμάλια τραυλάνα από νόητα και απιστοκεί και ο Μάκκεθ εκπαλιτά από τον εναυστοπαρμό του όμα...

Macbeth solo.

MACBETH

Perfid! All'Anglo contro me v' unite!

Le potenze presagiano ha profetato:

«Esser puoi sanguinario, feroce:

Nessun nato di donna ti succe».

No, non temo di voi, né del fanciullo

Che vi conduce! Rafferma sul trono

Quest' assalto mi debbe,

O sbalzarmi per sempre... Eppur la vita

Sento nelle mie fibre mandata!

O Μάκκεθ μένος

ΜΑΚΚΕΘ

Απιστοί! Με τους Άγγλοσ παμπαξέτε

εναντίον μου!

Ο Μόνησος προφήτεσαν:

«Μηδούσ νάμα, μαρδορός όηρος,

καυτός γεννομάσ από γυναίκα δέν μπορεί

να το κάναξ!

Όχι, δέν σος φόβηξ, ούτε σος, ούτε το παιδί

που σος όδηξ!... Θο δολοξία σόκαθ το

θόμο μου από η υπήχη,

ή θο μ' κερδισίνα για πίστη...

Κι όμας υπήθοναί στή όκλήξ μου

τη ζωή να σπαρτί,

όκλήξ, υπήθοναί, στήχη,

παρκαρτία των σπαρτίων τράπών,

Άχ, δέν θο μέζον ούτε ένα κολοξίθ

στον γερκαρτί σου,

Όσο στο δικαλόξ σου τάπο

μου κάλαξ, γιάνα λήξ!

Άχ! Μόνο δολοξίνα, αχ! έλαμπα!

Θο είναι το πένημο νουοξισμά σου.

E nel viso e nel cuor,

Che tutto è in lui bagliando:
Lagrime, bacio, sguardo,
Socchiarlo ed ancor...
- E credo l' uom gioco d' iniqua sorte
Dal verme della culla
Al germe dell'avel.

- Vien dopo tanta inision la Morte.

- E poi? - La Morte è il Nulla.
E vecchia fola il Ciel!

τηλεπάντος, που εξαπατά με το πρόσωπο
και την καρδιά,
πώς όλα σ' αυτόν είναι ψεύτικα:
Λάgrimas, φιλία, θέλωμα
θυσία και τρυφή...
- Και πιστεύω πως ο άνθρωπος είναι παιχνίδι
της σκληρής μοίρας,
απ' τον σπάρο της κοίτης
ως το σκακίριο του τάφου.
- Κι έρχεται μετά τριάντα εξαιτημένο
ο θάνατος.
- Και μετά - Ο θάνατος είναι το Τίποτα.
Είναι παλιός μύθος ο Παράδεισος!

4. ERNANI (EPNANIZ) (1844)

Αγαπώ τον Φρειδερίκο Μαρία Πιέβε, από το ομώνυμο έθνος του Ουγγα.

ΤΡΙΤΗ ΠΡΑΞΗ: ε, στ, σκηνή
Ισοπέδη 16ος αιώνας

Ο Ντον Κάρλο, βασιλιάς της Καστίλης, αγαπάει την Ελβίρα, η οποία είναι ερωτευμένη με τον ακούσι υψωτο Έρναντο. Στην υπόθεση εμπλέκεται κι ο πλανόδιος Εγγυής Σίλβιο, τον οποίον η Ελβίρα πρόκειται να παντρευτεί. Στο μεταξύ οργανώνεται συνομωσία από το βασίλειο. Το φινάλε της 3ης πράξης (5η, 6η σκηνή) διαδραματίζεται μέρους στην τάπη του Καρλομάγνου. Εκεί συγκεντρώνονται οι συνομωτές, κι αρχίζουν την βολφοδονία του βασιλιά. Ανεπίσημα τους ο Έρναντο, η Ελβίρα, ο Σίλβιο. Ο Ντον Κάρλο όμως είναι ήλις κρυμμένος στην τάπη του Καρλομάγνου.

CORO

—Un Pato, un giuramento.
(Tutti si abbracciano, e nella massima agitazione tessendo le spade jurgonometrico nel seguente atto.)

Si ridean il Leon di Castiglia
E d' Iberia ogni monete, ogni lino
Eco fiero al tremendo ruggito,
Come un di contro i Mori oppressor.

Siamo tutti una sola famiglia,
Pugnarem colle braccia, oó' petti,
Schiasci muoi più a lungo negletti
Non sarean fin che vita abbia il cor.
Morte colga o n' arida vittoria.

Pugnarem, ed il sangue de' spenti
Nuovo ardir ai figliuoli viventi,
Forze tutto al pugnare darà.
Sorga affine radiante di gloria.

Sorga un giorno a brillare su noi...

Sarà Iberia feconda d' eroi,
Dal servaggio redenta sarà,
(S' ode un colpo di cannone.)

CORO

Qual rumore!! Che sarà?
(Altro colpo di cannone, e la porta del monumento si apre.)
Il destin si compirà.
(Terzo colpo di cannone, e Don Carlo si muove)

Carlo Magno imperatore!!
(attoniti)

CARLO

(picchia nella portafaccia di bronzo, poi esclama con terribile voce.)
Carlo Quinto, o traditor.

La volontà del ciel sarà la mia.
Questi ribaldi contro me corranno...

(si congiurano)
Tremate, o vil, uccidete!
E tardi!.. tutti in mano mia qui siete...
La mano stringete... tutti cadrete...
Dal suo colpo si divide...
(alle guardie che esageravano, lasciando Ernani tra il volgo)
Solo chi è come o duca;
Pigion sia il volgo, ai nobili la scure.

(fissando la tomba di Carlo Magno)
Oh sommo Carlo... più del tuo nome
Le vie virtuali addevo voglio.
Sareò, lo giuro... a te ed a Dio.
Delle tue gesta - imitator.
(dopo qualche pausa)
Perdono a tutti... (mie brame ho dome).
(guardando Elvira tra le braccia di Ernani)

Spou voi state, s' amate ognor.
A Carlo Magno - sia gloria e onor.

TUTTI

Sia lobe eterna... Carlo, al tuo nome.
Tu, te clemente... somigli a Dio.

Perché l' offesa - orghé l' oblio,
Perché perdono - agli offensori.
Il lauro augusto - sulle tue chiome
Acquista insolito - divin fulgor.
A Carlo Quinto - sia gloria e onor.

Η θέληση του ουρανού θα είναι και δική μου.
Αυτοί οι κυκοκόγοι συνομωτοί εναντίον μου...
(στοις συνομωτές)
Τρέματε, ήλιος ή σκηνή μου.
Είναι τργή!.. Εδώ σου έχω όλους στο χέρι...
Το χέρι του σφύζω... Όλοι θα πέτουν...
Από το κλάθος ή ζυχαριότση...
(στοις φρουράς που εκκελεύουν, αφήνοντας τον Έρναντο ανάμεσα στο κλάθος)
Μόνον όπως είναι κύριος ή δουκας;
Φοβάσαι για τον ήλιο, για τους γενναίους τυχοκίτες.

(προς τον τάφο του Καρλομάγνου)
Ο ύψιστε Κάρλο! - περισσότερο από τ' όνομά σου τις αρετές σου επιβάλλω
θα είμαι, τ' ορκίζομαι - σ' ότονο και τον θεό,
των πράξεών σου, μημητής
(μετά από παύση)
Τους σπάρω όλους, (λάματα να πείθω μου)
(οδηγώντας την Ελβίρα στην εγκυάλω του Έρναντο)
Ας είστε ήλιος, Ν' αγαπάτε για πάντα.
Στον Καρλομάγνο, δόξα και τιμή.

ΟΑΔΙ

Παντοτινά ως ημενίτε, Κάρλο, τ' όνομά σου.
Σο φαισίστελας βασιλεία - μουίξας με τον θεό.
Γιατί την ερωδιολή σκάνεισ η λήθη
Γιατί παρταρέξω όσους σο προβάλλω.
Η ιστορικορική δόξησ σου μιλάωσ σου αποκαί συνώνθησθι, ήλιε λάμψη.
Στον Κάρλοσ τον Πάιστο δόξα και τιμή...

XOPHIAIA

—Μαί υπόσχεση, ένα όρκος
(Όλοι αγανάξιζονται, και μέσα σε μεγάλη παρορμηζ ζεθρομωνίτσας πρ σπασθή, τραγουδιόν τον ακιλάωλο ήμνο)

Ας ζήνομωνιτρώμεσ ο Αίονσ της Καστίλης
και της Ιβηρίας, το κάθε βουκό, κάθε ακτή
ήσ ανεπίρρησ από το τρομαρ μωίξκησθησ,
όσας κάποιος κόνιτς στους Μωισρωίκοσς κυ-
τακτητής
είμαστε όλοι μια οικογένεια
σ' αγωνιστοίμα με τα μαρτύρια, με τα στήθη
Σκλάβος, αφηρητός ζεθρομωίτος
ήσ αν είμαστε ήλιος, όσο ζώμεσ
Είτε μας βρει ο θάνατος, είτε μας γεμωίξωίσι
η νίκη,
θα αγωνιστοίμα, και το αίμα των νεκρών,
νέα τόλμη στους γιούς τους που ζώου,
νέες ήνωίμασ στους αγωνιστές θα δώμα.
Ας ζήνομωνιτρώμεσ εκτελώσισ αποπρωίτσων
από δόξα,
ας ζήνομωνιτρώμεσ μια μέρα, να λάρωμ για
μας...

Η Ιβηρία θα γεννήσει ήρωας
και από την σκλάβωθ θα ελευθωίρωθ.
(αυτοίς όσους μια κωνίτρη)

XOPHIAIA

Τι θόρυβος!! Τι νύκτι,
(Αλλά κωνίτρη, και η πόρτα του
μνημείου ανοίγει)
Η ήλιος, και η Ιβηρία.
(ή κωνίτρη, και ο Ντον Κάρλο εμφανίτσων)

Ο Καρλομάγνος, ο αυτοκράτορ!!
(εξόφουν στη γη)

KAPAO

(Χτυπά τρεις φορές με την λαθή του
σπαθίονσ τον την μωίξκησθησ παρτοίσα, ήπειτα
συνωμωίτρωσ με τρομαρ φωνή)
Ο Κάρλοσ ο Πάιστος, η ηρωίξωίσα
Ο Κάρλοσ ο Πάιστος, η ηρωίξωίσα